

De Orde van de Zwarte Meester

Deel 3

Demonisch spel

Demonisch spel

Martine Pauwels

Schrijver: Martine Pauwels

Coverontwerp: Martine Pauwels

ISBN: 9789463181167

© Martine Pauwels

Woord vooraf

“Demonisch spel” is het derde en laatste deel van de trilogie “De Orde van de Zwarte Meester”.

Dit deel beschouw ik een beetje als de nakomer, omdat die later begonnen is en ook later afgerond door privé omstandigheden.

Het verhaal lijkt me nog verre van ten einde en is eigenlijk gebaseerd op de eeuwigdurende strijd tussen goed en kwaad en licht en duisternis.

Normaal was ik nooit van plan deze werken ooit uit te geven, maar de weinige lezende vrienden die ik heb, wisten me er toe te overhalen. Vooral het plotse overlijden van An Claes, die me steeds wist te motiveren, heeft me over de streep gehaald om mijn werk ook voor het publiek leesbaar te maken.

Dit werk heeft jaren zweet en frustratie gekost om eindelijk in deze vorm uitgegeven te geraken.

Om lezers de kans te geven alles in één ruk door te lezen, is er een bundel met de drie delen samen in aantocht.

Toch zijn de delen apart geschreven en al sluiten ze op elkaar aan, ook los van elkaar te lezen, of ik andere volgorde.

30 juni 2004

Het grauwe, eerder herfstweer met kletterende regenbuien scheen geen enkel effect te hebben op het humeur van een meisje dat vrolijk door een grote zolderkamer huppelde. Haar laatste schooldag zat erop en ze was blij dat ze even twee maanden uit kon blazen. Of dat dacht ze tenminste.

Even gedaan met wekkers, boeken en huiswerk oordeelde ze. Gebruik makend van het feit dat ze alleen thuis was, greep ze een cd uit het rek aan de andere kant van het tweepersoonsbed en stopte het schijfje in de stereo die ze loeihard open draaide.

Toepasselijk liet ze het nummer "School' s out" van Alice Cooper uit de boxen knallen. Dat ze de oude buurvrouw er de kast mee op joeg, kon haar weinig schelen want ze vond dat ze na een bewogen jaar aan rust toe was.

Ze had geen idee dat het haar niet gegund ging zijn. Zonder aarzelen trok ze haar laarzen uit en trapte die naar een andere kant van de kamer. Hierbij moest ze uitzien dat ze de glazen barrière die een deel van de zolder afsloot niet raakte, al was het breukvrij glas.

Ze sprong mee kelend met de muziek op het bed en schudde met haar hoofd, waardoor haar lange, blonde haren in het rond wapperde. De enige aanwezigen waar ze haar act voor opvoerde, waren een grote wurgslang die haar deel van de kamer had en een vogelspin die in een klein terrarium bij het zolderraam zat.

Het hele huis leek te daveren, maar het meisje vond alles beter dan het gekletter van de regen. Haar grote, blauwe ogen waren op een foto aan de muur gericht, waar ze zittend op een motor met de slang rond haar schouders opstond. Daarnaast hing een andere van dezelfde machine, alleen zat er iemand anders op.

Ze schrok toen de betrokken persoon plots voor haar neus stond, de muziek iets stiller zette en geamuseerd grinnikte: "Ik dacht dat je er niet van hield, maar nu heb ik je in mijn cd rek betrap!"

Het meisje keek de jongeman verwonderd aan en stamelde: "Nic, jou had ik nog niet verwacht."

"Je pa heeft me wat vroeger naar huis gestuurd. In die regen viel toch niet te werken", verklaarde de jongeman, terwijl hij zijn lange, krullende roodbruine haren los maakte en vervolgde: "En maar goed ook, of we slapen vannacht op de grond als je zo blijft doorgaan."

Het meisje kwam geschrokken van het bed en zei: "Het spijt me. Ik liet me even gaan."

Hij antwoordde niet, maar zette zich naast haar op het bed en greep de afstandbediening van de stereo, waarna hij de muziek terug luider zette. Het meisje legde haar armen op hem heen en ze begonnen elkaar te kussen.

Het kelderluik ging open en een vrouw van half de veertig met lange, bruingrijze haren stak er haar hoofd door en brulde: "Hey, zijn jullie gek geworden? Straks vliegen de pannen hier van het dak!"

Geschrokken liet de jongeman het volume terug dalen en stamelde: "Mam, jij bent ook al thuis? Nee, ik en John

hebben niet al die moeite gedaan om de pannen er letterlijk af te swingen."

Het meisje keek de vrouw ook aan en zei: "Sorry, maar ... ik ben er dit jaar wel door en wou me gewoon wat amuseren."

De vrouw aarzelde even om de zolder te betreden, maar haar zoon grinnikte geamuseerd: "De monsters zitten goed opgesloten."

De vrouw kwam naar boven, zag dat de slang en de spin in hun terraria zaten en zuchtte: "Luister, ik heb geen zin om vandaag te koken. Daarom ben ik van plan om zodra John hier arriveert, pizza's te bestellen. Dan kan een ander door dat hondenweer lopen en we hebben iets te vieren. Hopelijk blijft hij niet te lang weg, want ik heb honger. Wat denken jullie?"

"Ik denk dat hij hier vroeger zal zijn dan gepland", antwoordde de jongeman. "Die werf is momenteel een echte glibberige slijkboel, alleen maar goed om je nek te breken."

Het meisje trok haar hoofd wat opzij en grinnikte: "Ik denk dat ik hem al hoor nu de stereo af staat en het luik open is. Wat denk jij, Jenny?"

Jenny knikte en liep terug naar beneden, waarna ze riep: "Je hebt gelijk, Vicky, Nicolas! Komen jullie nog?"

Het tweetal keek elkaar even aan en liep hierna ook naar beneden, waar Jenny de telefoon nam en vroeg: "Verdorie, wat moeten jullie hebben?"

"Wel, pizza, zoals je beloofde", grinnikte Nicolas, waarna zijn moeder hem een geïrriteerde blik toewierp.

"Ja, maar met wat erop?" gromde Jenny.

"Voor mij zoals altijd", antwoordde haar zoon, waarna ze opmerkte: "Nicolas, jij bestelt altijd wat anders."

"Misschien omdat ik alles lust", zuchtte Nicolas, die merkte dat zijn moeder het meende, gezien ze hem met zijn volledige naam aansprak.

Jenny greep het foldertje van de pizzeria en zei kalm: "Goed, dan bestel ik voor jou die met spinazie, kappertjes en ananas."

Nicolas draaide zich om en siste: "Waag het niet, mam, want dan eet je hem zelf op!"

Vicky begon nu te lachen en had zich ondertussen bij haar vader, die verwonderd binnen kwam, gevoegd. Deze begreep niets van de hele situatie en nadat iedereen uiteindelijk zijn bestelling aan Jenny had doorgegeven, belde die ze door.

De pizza's werden geleverd en meteen besloot het viertal aan te vallen, toen de bel opnieuw ging. Nicolas stond op en open deed. Voor hem stond een andere jongeman, met lange blonde haren. Hij was groot van gestalte en had een grote, grijze hond bij, die veel weg had van een wolf. Meteen liet Nicolas hem binnen. Beiden waren vooraan de twintig.

"Sorry, maar ik rook pizza", grinnikte de bezoeker, waarna Vicky ook recht sprong.

"Dave, heb je mijn berichtje gekregen?" vroeg ze.

Dave knikte en antwoordde: "Ja, maar ik heb niet zoveel tijd, want ik heb afgesproken met een nieuwbakken kunsthistorica, die ik straks in Brussel ga ophalen."

"Vandaar dat Hélène haar gsm continu bezet was", merkte Vicky op, terwijl ze een stukje ham van haar pizza aan de hond gaf.

"We vertrekken zodra we hier gedaan hebben met eten", zei Nicolas geamuseerd. "Jouw spullen brengen we morgen over."

"Goed, want ik heb nog niet alles ingepakt", zuchtte Dave, die zich mee aan tafel zette en vervolgde: "Amélie en Damien zijn haar aan het helpen met inpakken."

"Amélie? Als dat maar goed afloopt", gromde Vicky. "Ze klaagt dat ze een opgeblazen olifant is en een aangespoelde walvis en dergelijke. Kan ze niet gewoon inzien dat ze zwanger is? De baby is voor volgende week, maar als ze zo verder doet ... ik krijg er een slecht voorgevoel bij."

"Ik ook", mompelde Dave, die een stukje van Nicolas afgesnoept had, vermits deze op zijn werk al gegeten had en al kon hij veel verzetten, teveel was teveel en hij wou niet met een overvolle maag naar Brussel rijden om te helpen sjouwen met dozen.

Op dat moment waren in Brussel de laatste dozen klaar. Een jonge vrouw keek tevreden rond, terwijl ze haar spullen ingepakt zag. Ze was blij dat haar studies afgerond waren en ze naar Antwerpen kon verhuizen. Het appartement, dat ze vijf jaar gehuurd had, werd ontruimd en ze zette zich nog even op de driesit waarvan ze zich afvroeg of ze hem wou meenemen of laten staan.

Naast haar zat een andere jonge vrouw van haar leeftijd en terwijl ze haar lange, donkerbruine haren wat in model deed, keek deze haar aan. Beide hadden groene ogen,

maar de andere vrouw had geblondeerde haren. Het gezelschap sprak onderling Frans.

"Ik kan niet blijven stilzitten", mijmerde de andere vrouw. "Ik kan toch niet zo opgezwollen blijven."

Op dat moment kwam er een man uit de keuken. Hij zette zich op de leuning van de zetel en greep haar hand, waarna hij zei: "Kalm maar, schatje. Zodra de baby er is, ben je weer de oude."

Ze keek hem met grote ogen aan, waarna ze haar hoofd liet hangen en naar haar dikke buik keek. Deze probeerde ze zo goed mogelijk in een losse, zwarte blouse te verbergen en ze zuchtte: "Ik haat het stilzitten. De dokter kan me de boom in. Ik ga al enkele van de dozen in de gang zetten, zodat ..."

"Jij gaat juist niets", gromde de man. "Ik ken je. Je hebt al een deel van de spullen mogen inpakken en dat is al meer dan genoeg."

Maar de jonge vrouw stond op en snauwde: "Ik ben zwanger en niet doodziek. Damien, ik vind het lief dat je zo met mij inzit, maar ik red me wel. Hélène, ik ga eens kijken of de rest nog komt."

Hélène keek even naar Damien, waarna ze opmerkte: "Amélie, wat bezielt je toch? Ik laat de mannen liever sleuren."

Maar het was voor dovemansoren en Amélie liep de grote, marmeren trap af. Op haar weg greep ze één van de kartonnen dozen die al bij de deur stonden en ze opende de voordeur, waarna ze even op de uitkijk bleef staan.

Hierna liep ze zenuwachtig terug naar boven, waarna ze weer een doos greep. Het had geen zin om haar tegen te houden en ze liep weer naar buiten.

Damien was er niet gerust in en liep zijn vrouw achterna, waarna hij haar plots beneden vloekend aan de trap aantrof. Ze keek hem met grote ogen in paniek aan en riep: "Ik geloof dat mijn water gebroken is."

"Ook dat nog!" hoorde ze Hélène van boven aan de trap gillen. "Ik had je gewaarschuwd."

"Leuk hoor, ik wist dat het niet lang meer op zich ging laten wachten", zuchtte Amélie. "En ik wou het vooruit laten gaan. Ik red me wel."

"Nee, ik breng je naar het ziekenhuis", zei Damien. "Je doet mijn hart hier al genoeg kloppen. Ik bel een taxi. Zo neem ik je niet mee op de motor."

Amélie keek hem aan en wou nog tegensputteren, maar zijn blik deed haar dimmen, net als haar weeën die haar op de knieën kregen.

Hélène greep haar gsm en begon te bellen. Eerst bestelde ze de taxi en daarna liet ze aan haar vrienden die al onderweg waren, weten dat ze niet op Amélie moesten rekenen, gezien de omstandigheden. Damien telde ze ook niet mee, want ze wist dat die liever bij Amélie bleef en ze zag haar verhuis in het honderd lopen.

Vloekend zette ze zich alleen in de zetel en schonk zich een glas cognac in. Ze had er genoeg van en kon het diep in haar binnenste nog steeds niet verkroppen dat haar halfzus er met haar ex vandoor was, maar liet niets merken en deed alsof ze gelukkig was met haar nieuwe vriend.

Ze was niet graag alleen met Damien, omdat hij door had dat ze nog iets achter de hand hield. Met hem wou ze geen confrontatie, gezien hij zich in tegenstelling tot Dave niet om de tuin liet leiden.

Niet zo lang na de taxi arriveerde de bestelwagen met Nicolas en Vicky aan boord, terwijl Dave erachter reed op zijn motor. Zijn hond had hij even bij John en Jenny gelaten en hij stapte verwonderd af.

Meteen liep hij naar H         en het tweetal kuste elkaar. Vicky had het bericht op haar gsm ontvangen en vroeg: "Is alles in orde met Am      ?"

"Ze is naar het ziekenhuis. Damien is bij haar", antwoordde H        . "Ik hoop dat alles goed gaat."

"Wij ook", zei Vicky. "Laten we die dozen in de camionette laden en daarna naar het ziekenhuis gaan."

"Leuk, met lege handen", zuchtte Dave. "Ik heb nog geen geschenk, want ik heb compleet geen idee wat het gaat worden."

"Tja, Damien wou het ook niet weten. Toen de dokter zijn mond voorbij dreigde te praten na de laatste echografie, was het hem wel duidelijk dat hij een verrassing wou", pikte Nicolas er op in. "Enfin, dat zei hij toch, toen hij dat konijn voor Diabolix kwam brengen."

"Het is een rare", merkte Dave verder op. "Maar ik mag hem wel. Laten we inpakken en wegwezen."

Nog nooit was een bestelwagen zo snel ingeladen als toen, omdat iedereen nieuwsgierig was naar de nieuwste verwickelingen in het ziekenhuis.

Vicky belde haar vader en schoonmoeder om te laten weten dat ze iets later konden zijn en dat ze misschien maar pas de volgende ochtend konden arriveren, want de geboorte van Am        s baby was iets dat niemand wou missen.

Iedereen reed meteen naar het ziekenhuis, in plaats van naar Antwerpen. Het kon H    ne niet veel schelen dat haar inboedel nu nog een eindje meegenomen moest worden. Am    lie was haar halfzus en het feit dat ze tante ging worden, woog door op haar verhuisplannen. Haar gedachten waren er niet zo goed bij en ze probeerde met alle moeite van de wereld haar zware motor recht op de baan te houden.

Dave reed op zijn machine naast haar. Hij voelde haar gespannen houding en trok er zijn conclusie uit, vermits ze altijd gezegd had dat de zwangerschap van haar halfzus haar niet veel kon schelen en dat ze niet van baby's hield. Ze draaide in zijn ogen iets te snel bij.

Nicolas reed ondertussen sterk tegen zijn zin met de bestelwagen, want hij hield niet zo van rijden tussen vier muren, zoals hij het noemde. Hij verkoos zich ook op een motor te verplaatsten, maar vermits hij de enige was die zo ver hij wist, ook het juiste rijbewijs had om met de bestelwagen te rijden, moest hij het wel doen.

H    ne hield het even voor zich dat ze het ook kon en Dave besloot maar te zwijgen, want hij zag dat zijn vriendin al gespannen genoeg was. Hij had geen idee wat er allemaal door haar hoofd spookte. Ze was een compleet mysterie voor hem en daardoor erg aantrekkelijk.

Vicky zat naast Nicolas en begreep zijn frustratie. Ze wou dat ze hem kon aflossen, maar vermits ze nog maar zestien was en nog geen rijbewijs had, voelde ze zich eerder een blok aan zijn been.

Ze begon zich stilaan tussen twee werelden te voelen. Bijna al haar vrienden waren de twintig gepasseerd en zelfstandig, terwijl zij nog achter de schoolbanken zat.

Zo wenste ze af en toe dat ze zichzelf enkele jaren ouder kon maken, zodat ze beter in hun leefwereld paste. Alles kon voor haar niet snel genoeg gaan, al wist ze dat zij de enige van de klas was die al met haar vriend samen woonde.

Dat ze het huis nog met haar vader en zijn moeder moest delen, kon haar weinig schelen. Zij hadden hun ruimte en maakten hun afspraken, terwijl zij en Nicolas de zolder voor hen hadden. Al bijna een jaar waren ze zo samen en sliepen ze samen in hetzelfde bed.

Ze kreeg eerder de indruk dat ze hun ouders bij hen lieten inwonen, in plaats van omgekeerd. De meeste meisjes in haar klas begrepen het ook niet. Ze merkte dat ze daarom wel eens op onbegrip of jaloezie stuitte, maar op één of andere manier raakte iedereen in haar klas bijgedraaid en struikelde niemand er nog over. Ook de leerkrachten kregen er kop noch staart aan, maar sinds ze ooit meegeholpen had om een schoolfeest te organiseren, stelde deze zich geen vragen meer.

Het was pas in gezelschap van anderen dat het haar opviel dat Nicolas ruim zes jaar ouder was dan zijzelf. Hij was net drieëntwintig en zij moest nog zeventien worden. Toch konden ze elkaar niet missen en Vicky merkte dat ze leeftijdsgenoten eerder kinderachtig vond. Ze snapte er geen snars van hoe die van de ene relatie in de andere leken te gaan.

Nicolas was haar eerste vriendje en ze had geen zin om hem ooit in de steek te laten. Het kon haar weinig schelen dat hij al vriendinnetjes voor haar gehad had. Dankzij haar had hij hen voorgoed geklasseerd. Hij was voor haar van Duinkerke naar Antwerpen verhuisd en ze begreep dat het van zijn kant ook menens was. De omstandigheden waarin ze elkaar ontmoet hadden, waren niet alledaags.

Alhoewel ze wist dat Amélie haar voorgangster was, koesterde ze geen wrok tegenover het meisje. Deze was nu gelukkig getrouwd met Damien en ging van hun eerste kindje bevallen.

Vicky keek naar Nicolas en deze stopte opgelucht met de volgepakte bestelwagen op de parking van het ziekenhuis, waar Dave en Hélène op hun motoren volgden. Uiteindelijk ging het viertal naar binnen.

Aan het onthaal bleven ze even staan en vermits Nicolas en Hélène het best Frans konden, besloten die naar de nodige informatie te vragen, terwijl Vicky en Dave zich op afstand hielden. Ze keken elkaar aan en besloten in afwachting van verder nieuws maar al eens rond te kijken in het winkeltje in de inkomhal zodat ze een geschenkje konden bemachtigen.

Het gezelschap werd doorverwezen naar een wachtkamer van de kraamafdeling, terwijl Vicky en Dave hoopten dat de grote knuffels die ze gekocht hadden in de smaak gingen vallen. Ze wisten dat de ouders een bizarre smaak hadden die zeker niet alledaags was.

Vicky had voor een grote, lila olifant gekozen die ze op haar schoot tegen zich aangedrukt hield, in afwachting van nieuws uit de verloskamer. Nicolas merkte dat ze gespannen was en legde zijn arm om haar heen.

Dave van zijn kant, merkte dat hij Hélène beter los kon laten, terwijl ze zenuwachtig ijsbeerde. Ze liep over een weer, terwijl haar metalen naaldhakken tegen de vloer tikten. Haar motorlaarzen had ze uitgetrokken en opzij gelegd. Dave had ondertussen een wit pluchen konijn om zich over te bekommeren.

Nicolas had er even mee gelachen, vermits hij wist dat Amélie gek was op konijnen, waarna Vicky geamuseerd opgemerkt had dat Diabolix hun tijgerpython dat ook was, op een andere manier.

De grap was wat sarcastisch, maar zelfs zwarte humor hielp om de zenuwen wat te bedwingen. Na een tijdje wachten, een dik uur om precies te zijn, kwam Damien er plots aan met een veelzeggende gelaatsuitdrukking.

"Men heeft me gemeld dat jullie hier zijn", zei hij.

"Wat is het nu?" vroeg Hélène, terwijl ze merkte dat Damien de schort droeg waarmee hij in de verloskamer had gestaan.

Hij antwoordde niet meteen en wenkte het gezelschap om hem te volgen, waarna hij opmerkte: "Alles verliep vlot."

Vicky en Dave keken elkaar aan en begrepen dat hij niet zo goed Nederlands sprak en Amélie eigenlijk helemaal niet. Zij was een Française en Damien had het grootste deel van zijn jeugd in Luik gewoond. Vooral als hij zoals nu geëmotioneerd was, moest hij achter zijn woorden zoeken.

Hélène was van adel en sprak van thuis uit Frans, maar had Nederlands geleerd op school, terwijl Nicolas als kind van een Franse vader en een Vlaamse moeder tweetalig opgevoed was.

Vicky leerde Frans op school, maar het was niet meteen haar beste vak, terwijl Dave klassieke talen gestudeerd had in het middelbaar en daarna maatschappelijke hogeschool deed en zijn Frans volledig verloor. Vandaar dat telkens hij een gesprek met Damien en zeker met diens vrouw wou aanknopen, hij er graag een tolk bij had.

Damien leidde het gezelschap de kamer binnen, waar Amélie uitgeput in bed lag en hen met een vriendelijke glimlach aankeek. In een bedje naast het hare lag een pasgeboren baby. Meteen bogen Vicky en Hélène zich er over, nog voor de mannen de kans er toe hadden. Damien nam de geschenken in ontvangst

Iedereen keek nu naar de nieuwe zuigeling en Damien nam deze voorzichtig in zijn armen, waarna hij zich naast zijn vrouw op het bed zette en geamuseerd zei: "Mijn intuïtie was juist. Mag ik jullie voorstellen aan onze dochter Aline?"

"Een meisje?" merkte Nicolas geamuseerd op. "Dan heeft ze nog iets van Amélie, want meer trefpunten zie ik niet meteen."

"Leuk hoor", grinnikte Amélie die hem beter kende, al moest ze toegeven dat haar dochttertje inderdaad meer op haar vader leek

Damien moest er hartelijk om lachen. Hij keek naar het kleine wezentje op zijn arm, die vrolijk met haar voetjes begon te trappelen, alsof ze de witte sokjes die er rond gedaan waren, probeerde uit te gooien.

Het viel meteen op dat beiden dezelfde donkere haren hadden en ook qua neus was er duidelijk een gelijkenis. Amélie wist dat haar haren eigenlijk ook bruin waren, maar niet zo donker als die van haar man en dochter. Deze waren zo goed als zwart.

Ook zag het er naar uit dat Aline de donkerbruine ogen van haar vader ging hebben en niet de groene van haar moeder, maar Amélie zat er niet mee in. Het kon haar niet geven op wie ze leek, zolang ze gezond was.

"Mag ik ze ook eens vasthouden?" vroeg H      , terwijl ze zich bij het bed van haar halfzus zette.

"Ik ook?" ging Vicky verder.

"Ze is nog maar pas geboren en jullie gaan ze al plat knuffelen", zuchtte Damien.

Toch gaf hij zonder bezwaar de baby aan H       door die probeerde zo handig mogelijk het hoofdje te blijven steunen, toen Dave opeens een goede grap bedacht.

"Wel, liefste, je brengt me op een idee", zei hij kalm. "Nu we in dat kasteel plaats genoeg gaan hebben ..."

"Zet het maar uit je hoofd", siste H      . "Ik dacht dat jij net als ik, geen kinderen wou."

Daarom gaf ze Aline meteen door aan Vicky, die merkte dat Dave zich stil hield. Ze wist dat het een genetische manipulatie was, die ooit in haar familie had plaatsgevonden, waardoor Dave en H       niet aan kinderen dachten. Geen van beide wou graag toegeven dat ze er gek op waren.

"Mij kan het weinig schelen", zuchtte ze. "We moeten niets meer vrezen van die sekte en mij kan het niet veel schelen dat er met mijn genen geknoeid is. Ik ben gezond en het is niet eens meer zeker of de proef bij mij nog werkt. Ik hoop van niet, want ik zou graag hebben dat mijn kinderen niet op mij lijken."

Ze keek hierbij naar Nicolas, die zich naast haar gezet had en zich over de kleine Aline boog, waarna deze geamuseerd opmerkte: "Verdorie, dan hebben we tegengestelde verlangens over ons eventueel nageslacht. Ik zou er niets mee inzitten dat ze op jou zouden lijken."

Iedereen begon te lachen en uiteindelijk was men het er mee eens dat gelukkig niet iedereen hetzelfde was.

Uiteindelijk kwam een verpleegster vriendelijk melden dat het bezoeken afgelopen was en besloten de bezoekers weg te gaan. Amélie bleef tot haar groot ongenoegen achter in het ziekenhuis met de kleine Aline. Damien wou ze graag allebei meteen meenemen, maar blijkbaar was het niet de procedure en hij legde zich er bij neer dat hij de volgende dag zijn vrouw en dochter wel uit het hospitaal ging kidnappen.

Zo verontschuldigde hij er zich er voor dat de mand met suikerbonen die hij had gereedgezet nog bij hem thuis op de keukentafel stond, maar blijkbaar zat daar niemand op te wachten.

Het gezelschap vertrok naar Antwerpen, behalve Damien, die ze bij het ontruimde appartement van Hélène achterlieten. Daar nam hij zijn motor om terug naar huis te gaan. Die plaats was volgens hem plots te stil en hij besloot de tijd er op zijn manier te doden.

Hij streelde zijn zwarte kater over de kop en fluisterde: "Ja, jongen. Er is nog iemand bij. Morgen regel ik alle formaliteiten en ... probeer ik de vrouwen naar hier te krijgen."

Even keek hij in de koelkast, maar hij had geen honger en liep de trap op, waar hij een kamer binnen ging die vol kleine terraria stond en hij beseftte dat hij in het vervolg extra moest opletten dat hij de deur altijd op slot deed.

Zijn hobbykamer was al even vreemd als de rest van zijn huis en hij greep een krekelt die hij in een glazen bak gooide. Meteen werd deze gegrepen door een grote vogelspin die erop zat te wachten.

"Ik zal maar hier blijven", zuchtte hij, terwijl hij toekeek hoe de spin haar prooi tergend traag leegzoog. Het kweken van diverse soorten grote, achtvoetige beestjes was één van zijn bezigheden, naast zijn gitaar al speelde hij niet meer in een band.

Hij miste Amélie en begon het te laat te vinden om nog muziek te maken. Daarom besloot hij zijn beestjes gezelschap te houden. In een andere terrarium had hij een keizerschorpioen zitten, die hij voorzichtig op zijn hand liet lopen.

"Ach, Caesar", grinnikte hij. "Hou jij me even gezelschap? Het vrouwtje is er niet vanavond en Lilith heeft ons al enkele maanden geleden verlaten. Gelukkig heb ik dat konijn dat ik voor haar had uitgelegd nog aan een andere slang kunnen geven, al was het een python."

Hij staarde naar een foto aan de muur waar hij opstond met een grote boa constrictor rond zijn schouders. Daarnaast hing er één waarop hij het dier samen met een jong meisje vast had en hij zuchtte: "Sylvie is er ook niet meer. Hopelijk hebben ze het nu samen beter."

Zijn leven was de laatste maanden grondig veranderd en hij kropte veel op, maar diep in zijn hart miste hij zijn dertienjarige halfzusje, dat op dramatische wijze zelfmoord pleegde en hij hoopte dat hij een bepaalde periode van zijn leven definitief kon afsluiten. Al wist hij diep in zijn binnenste dat het waarschijnlijk geen zelfmoord was. Er was iets anders in het spel en hij hoopte dat hij het op tijd ging kunnen vatten.

Hij staarde naar de schorpioen op zijn hand en bedacht dat hij geluk had dat Amélie hem nooit gedwongen had om zijn vreemde huisdieren weg te doen. Tot zijn grote verbazing was zij even gefascineerd door de exotische spinnen die hij kweekte, in tegenstelling tot Héléne, zijn vroegere vriendin die de hele handel liever zag vertrekken.

Het was hem al langer opgevallen dat ze hem alleen nog tolereerde, omdat ze de halfzus van Amélie was, maar dat ze hem eigenlijk liefst van al wou vergeten, of terug wou. Hij begreep haar wel en zocht daarom zo weinig mogelijk contact met haar en merkte dat hij meer optrok met Nicolas, die toevallig de ex-vriend van zijn vrouw was dan met Dave, de nieuwe vriend van Hélène. Deze was sowieso al meer teruggetrokken van aard en daarnaast was er ook een taalbarrière, vermits Dave geen Frans kende en hij wel Nederlands verstond, maar het erg gebrekkig sprak.

Damien stond mijmerend op en zette Caesar voorzichtig terug zijn bak, waarna hij even enkele potjes met spiderlings controleerde. Ze stelden het allemaal goed en hij besepte dat hij zijn dochttertje miste, al had hij naar nog maar net enkele uren bij hem gehad.

Hij liep naar beneden, startte de computer en nam zijn digitale camera. Hij was programmeur van beroep en vastberaden om de foto's die hij van de pasgeboren Aline gemaakt had al op te slaan. Hij keek naar de mand met suikerbonen op de tafel.

Deze had de vorm van een oud huis en de suikerbonen waren verpakt in witte doekjes die spookjes voorstelden. Zijn voorliefde voor het occulte en het lugubere geraakte hij niet kwijt. Hij deed er zelfs geen poging meer toe. Daarnaast deelde Amélie zijn passie en hij staaarde naar de kandelaar die ze van een rommelmarkt had meegebracht. Het was van een zwarte materie gemaakt en stelde een skelet voor dat de kaars vasthield.

Glimlachend begon hij de foto's te bewerken en plots drong het tot hem door dat de verwarming te hoog gestaan had en trok zijn sweater uit. Zijn onderarmen stonden vol littekens, maar hij trok het zich niet aan en schonk zich een glas rode wijn in.

Hierna maakte hij zijn haren los, die als een groot, zwartbruin gordijn over de tatoeage op zijn rug vielen. Het stelde de vier ruiters van de Apocalyps voor, terwijl er op zijn armen nog tekening stonden.

Een nachtje opblijven deed hem niets. Eigenlijk was hij meer een nachtmens. Hij hield meer van de duisternis en zette zich terug aan de computer, waar hij opeens het idee kreeg om een bepaalde foto van zijn dochter op de kaartjes voor de suikerbonen af te drukken.

Buiten brak er een onweer uit, maar het kon hem niet deren. Hij vreesde de bliksem niet en bedacht dat als deze toch te dicht zou komen, hij nog altijd kon afsluiten en verder werken op de laptop die op de salontafel lag. Deze was toch via een draadloos, intern netwerk verbonden met zijn computer en kon een paar uur zonder stekker werken. Hij gebruikte het ding daarom meer op back ups te maken.

Een goede storm sprak hem wel aan. Hij hield van alles wat duister was en anderen de daver op het lijf kon jagen, al wist iedereen die hem een beetje beter kende dat hij geen vlieg kwaad zou doen, tenzij men hem uitdaagde.

Het omgekeerde pentagram dat hij rond zijn hals droeg en de zilveren ring met bokkenschedel verrieden dat hij er openlijk voor uitkwam dat hij een duivelsaanbidder was, maar hij gebruikte zijn zwarte magie eerder om mensen te beschermen die hem nauw aan het hart lagen.

Daarnaast was hij eerder gekant tegen bepaalde situaties en aanzag hij zijn visie louter als een religie, waarin hij niet zo ver wou gaan als de mensen waarmee hij opgroeide. Hij vond dat men het beest in zichzelf moest herkennen en had het ook niet begrepen op mensenoffers en andere vormen van misbruik. Volgens hem waren er grenzen.

Een onrust be kroop hem. Hij was er bijna zeker van dat zijn vader nog leefde. Er klopte iets niet en hij was zeker

dat zijn vrouw en dochtertje pas veilig gingen zijn, als ze weer bij hem waren.

De volgende ochtend was officieel het begin van de zomervakantie en Vicky zat vol met honderd en één plannen, die ze soms moeilijk kon verenigen. Daarom moest ze keuzes maken en ze had zin om te gaan shoppen, maar anderzijds was het buiten weer beginnen regenen en vroeg ze zich af of het zomer of herfst was.

Alles stak haar weer eens tegen. Ze had zo van die dagen, vooral in een periode van de maand, waarvan ze telkens zat te wensen dat die zo snel mogelijk gedaan waren. Nieuwe kleren gaan kopen zag ze nu helemaal niet zitten.

Ze ijsbeerde rond en vond het niet altijd even evident om alleen thuis te zijn. Ze kon misschien televisie kijken. Niet dat er daarop veel te beleven viel, maar ze kon nog steeds een DVD opzetten en hoopte dat de dag snel vooruit zou gaan.

Ze had de avond ervoor volledig verslag moeten uitbrengen bij haar vader en Jenny over de kleine Aline. Het verbaasde haar dat de baby een normale naam had. Ze verwachtte een vreemde, eerder demonische naam, zoals Lilith de naam van hun voormalige slang.

De gedachte alleen was akelig genoeg, maar ze wist dat er met die twee altijd een addertje onder het gras zat. Ze begreep er niet zoveel van en had geen zin om er moeite voor te doen.

Terwijl ze peinzend stond te tobben in de keuken en een glas greep om haar een cola in te schenken, ging plots de deurbel. Ze verwachtte niemand, besepte dat ze alleen was en had daarom geen zin om open te doen.